

Kap. 2.

§ 11.

Er det ikke lykkedes at opsørge indstævntes bopæl eller opholdssted, iværksættes forkyndelse ved indrykkelse i pressen, oplæsning i radioen eller på anden af statsministeren fastsat måde.

Ved offentlig bekendtgørelse er det tilstrækkeligt, at udfærdigelsen gengives i udtog med bemærkning, at den henligger hos vedkommende rets formand. I bekendtgørelsen skal det udtrykkelig bemærkes, hvorpå det støttes, at denne forkyndelsesmåde benyttes.

§ 12.

En forkyndelse, der er sket i overensstemmelse med foranstående eller i medfør af § 9 udfærdigede regler, anses for lovlig, uagtet den ikke ved de trufne foranstaltninger måtte komme til indstævntes kundskab.

F. Vidner.

§ 13.

Enhver er pligtig at afgive forklaring i den retskreds, hvor han er bosat.

Retten eller dens formand kan undtagelsesvis pålægge vidner, der er bosat udenfor retskredsens grænser, at give møde for retten, når det skønnes, at sagen er af en sådan betydning, at det er rimeligt at pålægge vidnet at møde, og det må antages, at vidnets udsagn vil være af afgørende betydning ved sagens pådømmelse.

Løvrigt rettes begæring om foretagelse af afhøring til kredsdommeren i den kommune, hvor den pågældende er bosat. Afhøringen foretages af kredsdommeren uden medvirken af domsmænd.

Der bør så vidt muligt gives parterne underretning om tid og sted for afhøringens foretagelse.

Efter at afhøringen er sket, sendes der udskrift af det passerede til den ret, der har begæret afhøringen foretaget.

§ 14.

Mod dens ønske, som har krav på hemmeligholdelse, må vidnesbyrd ikke afkræves:

- 1) folkekirkens og anerkendte trossamfunds præster om det, som i deres egenskab af sjælesørgere måtte være dem betroet,
- 2) i kriminelle sager af retten beskikkede bisiddere angående, hvad der er betroet dem i deres egenskab af bisiddere,
- 3) læger med hensyn til, hvad de under udøvelsen af deres kald har erfaret angående privatlivet tilhørende hemmeligheder.

Landsdommeren kan dog i de forannævnte tilfælde bestemme, at vidnesbyrd skal afkræves, når dette må antages at ville være af afgørende betydning for sagens udfald, og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller for samfundet findes at berettige til en fravigelse fra de anførte regler.

Ej heller må vidnesbyrd afkræves tjenestemænd eller andre, som handler i offentligt hverv angående, hvad der ifølge dette er dem betroet eller kommet til deres kundskab, for så vidt lov eller anden forskrift med hensyn dertil pålægger dem tavshedspligt, medmindre vedkommende overordnede myndighed eller vedkommende råds formand samtykker i, at de afhøres, og da kun på de betingelser og i det omfang, som samtykket angiver.

Retten skal så vidt muligt forebygge, at vidnesbyrd modtages i de tilfælde, hvor det efter foranstående ikke må afkræves.